

ΠΕΡΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑΣ ΤΩΝ ΨΥΧΙΚΩΝ ΝΟΣΩΝ.

Ο ΑΣΘΕΝΗΣ υποφέρει πάντοτε κατά τὸ μᾶλλον καὶ ἡπτον ἀλλὰ πολλάκις ἀγνοεῖ τὴν ἔδραν τῆς νόσου, καὶ οὐδὲν ὑποπτεύεται τὴν φύσιν τοῦ πάθους του. Ἐπικαλεῖται δὲ τὴν ἀντίληψιν τοῦ ιατροῦ, καὶ παραδιδόμενος εἰς τὰς χειράς του, ἀφίνει αὐτὸν ὑπὲρ τὴν ὑπαγέρευσιν τῆς τέχνης. Ἐάν καταλαμβάνῃ δὲ τὴν ἀσθενεῖαν εἶναι βαθύως ἐρήτιωμένη, καὶ ἀπειλεῖ τὴν ζωὴν του, δέχεται ἀσμένων τὰ διοργάνωνα κατερικά, καὶ ναυτιώδη ἢν ἥθελον εἶσθαι τὴν γεῦσιν, καὶ δύνηρα τὴν ἐνέργειαν. Ο πόθος τῆς νησίας κάμνει αὐτὸν πρόθυμον νὰ θυσιάζῃ διδήποτε, καὶ νὰ ὑποφέρῃ διτηδήποτε, ἕξ οὖν ἀναφαίνεται ἐλπίς τις ἀναρρόσσεως.

Ἄλλα δὲν πάσχουσιν οἱ ἀνθρώποι καὶ ἀπὸ ηθικᾶς ἀρρωστίας; Ποιος εἶναι διόλου ἀπηλλαγμένος παντὸς τοιούτου νοσήματος; Καὶ ποιά μεγαλητέρα χάρις εἰς τὸν εἴτε φυσικῶς εἴτε ηθικῶς νοσοῦντα, παρὰ δὲ δόσις τῶν στα πρὸς ὑγέιαν αὐτοῦ συντείνουσι; Τοιοῦτα δὲ τῆς ψυχῆς θεραπευτικὰ εἶναι τὰ βάσανα, αἱ ἀποτυχίαι, καὶ αἱ θλίψεις τῆς παρούσης ζωῆς. Ἐρχονται ἀπὸ τοῦ Παναγάθου, διτις καλεῖται Ἀγάπτη, καὶ στέλλονται ἐφ' ημᾶς διὰ τὸ καλόν μας. Δὲν θλίβει ἔκουσίως, οὐδὲ καταλυπτεῖ τοὺς μενούς τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ παιδεύει αὐτοὺς διὰ τὴν ὡφελειάν των, ὥστε νὰ γένωσι μέτοχοι τῆς ἀγιότητός του. Ο ἀγάθος πατήρ παιδεύει τὸν ἡγιατημένον οὐρόν του, καὶ δὲν σπλαγχνίζεται αὐτὸν, καίτοι κλαίοντα. Ο ωσαύτως φέρεται πρὸς τὰ τέκνα του δὲν οὐρανοῖς Πατήρ ημῶν. Βλέπει ἀσθενῆ ψυχῆν ἐν ὑγείᾳ σώματι· ἀλλ' οἱ πάσχοντες δὲν γνωρίζουσι, δὲν αἰσθάνονται τοῦτο, θίβεν καὶ εἶναι μεγαλήτερος δικινδυνός των. Αὐτὸς διακρίνει τὴν υποκεχυμμένην ἐπίθουλον ἀσθενειαν, καὶ ἐφαρμόζει τὸ μόνον δραστήριον ιατρικόν. Στέλλει δὲξειάν τινα θλίψιν, ηθαρείαν τινα συμφοράν. Τοῦτο εἶναι τὸ ιατρικόν· καὶ μολονότι ἀνιαρὸν τωρόντι, καὶ εἰς τὸ φανόμενον σχεδὸν ἀνπόφορον, εἶναι μὲν τοῦτο ἄμικτον ἔλεος, εἶναι τὸ μόνον σωτήριον μέσον.

«Πᾶσα παιδίσια,» λέγει δὲ Παῦλος, «πρὸς μὲν τὸ παρὸν οὐ δοκεῖ χαρᾶς εἶναι, ἀλλὰ λύπης. Στερον δὲ καρπὸν εἰρηνικὸν τοῖς δι' αὐτῆς γεγυμνασμένοις ἀποδίδωσι δικαιοσύνης.» Ο ιατρὸς περιμένει τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ιατρικοῦ του δχι τόσον κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐνέργειας του, δσον μετέπειτα, ἀφοῦ πάυσωσιν οἱ ἐμετοὶ καὶ αἱ καυτάρεσις, ἀφοῦ αἱ ὁδυνισμέναι καὶ ἀπεπτοῦ ὑπολιθοῦσι τοῦ στομάχου, αἱ δὲ κακοχυμίαι ἀπὸ τοῦ αἴματος.

Άλλα τὸν ιατρὸν δὲν εὐχαριστοῦμεν καὶ ἀνταμείθομεν διὰ τὸν κόπον του; Τί ηθέλομεν εἰπεῖ περὶ ἀσθενοῦς, μήτε εὐχαριστοῦντος, μήτε ἀνταμείθοντος, τὸν πιστὸν κοπιῶντα ιατρὸν, δστις δὲν ἐφείσθη οὔτε χρόνον, οὔτε δαπάνης, οὔτε ἐμπειρίας, οὔτε φραμάκων πρὸς ιατρὸν του; Πόσον ἀπάνθρωπον, ἢν ἥθελεν ἀνταμείψειν αὐτὸν μόνον μὲν χρηματοσύνην, γογγυσμούς, καὶ δνείδῃ! Δὲν ηθέλομεν εἰπεῖν δὲ τὸ ἀνθρώπος ἔχασε τὰς φρένας, μολονότι ἀνέλαβε τὴν ὑγείαν του;

Πόσοι ἔλαθον ἀφορυὴν νὰ εἰπωσι, Καλὸν ἐστάθη πρὸς ἐμὲ δὲ τὴν ηθιδίην! Η ἀλαζονεία μὲν εἶχε πεφυσιώμενον, καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ κόσμου μὲν ἔκυρειεν· δι πυρετὸς τῆς τρυφῆς καὶ τῶν σαρκικῶν ὀρέξεων, δ φύλος, δ ὀδηγία καὶ δ ὀργὴ, ἀπαντά μὲν κατέτρωγον, καὶ τὸ ἡγεμονούν. Άλλ' δ θεὸς, δ μέγας ιατρὸς τῆς ψυχῆς, τὸ ἐγνώριζε, καὶ μ' ἐπειψεν ἀποτυγχάισε καὶ θλίψις, τὰ κύρια ιατρικὰ τοιούτων ἀσθενειῶν. Νὰ γογγύζω λοιπόν, καὶ νὰ παραπονῶμαι, καὶ νὰ θρίζω τὸν πανάγαθον καὶ πιστὸν ιατρόν μου; Οὐχί· ἀλλὰ θέλω δεῖξει τὴν εὐγνωμοσύνην μου, ἀναπέμπων εὐχαριστίας πρὸς αὐτὸν μᾶλλον ἡ γογγυσμούς καὶ παράπονα. Ἀγαπᾶ τὴν ἀθάνατον ψυχήν μου μᾶλλον παρὰ τὸ θνητὸν σῶμά μου, καὶ θέλει μᾶλ-

λον νὰ μὲν ιατρεύσῃ παρὰ νὰ μὲν ἡδύνη, καὶ διὰ τοῦτο μὲν στέλλει ιατρικὰ ισχυρὰ καὶ δραστήρια, καίτοι ναυτιώδη καὶ ὁδυνηρά. Μὲ δίδει δχι δὲ τὶ ἡ μωρία μου ἥθελεν ἐπιθυμήσειν, ἀλλ' δὲ τὶ ἡ σοφία του βλέπει καὶ γνωρίζει ὡς καλὸν δι' ἐμέ. Ἀν δὲ τὴν ψυχή μου ὠφεληταί, διὰ τί νὰ παραπονῶμαι;

ΤΟ ΧΑΛΕΠΙ.

Η ΠΟΛΙΣ Χαλέπ, η Χαλέβ, κατὰ διαφθορὰν ἐκ τοῦ ἀρχαίου ὄντα ματος Χαλιθών, κείται εἰς τὸ ἀρκτικὸν μέρος τῆς Συρίας, εἰς 36° 11' 32'' βορείου πλάτους, καὶ 37° 9' ἀνατολικοῦ μήκους. Είναι δὲ μία τῶν μεγίστων καὶ ἀξιολογωτάτων πόλεων τῆς δυτικῆς Ασίας. Ο Ταυερνιέρ, τὸ 1670, ἐλογαρίσας τὸν πληθυσμὸν ὡς 258,000· Αγγλος τις, κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑκατονταετηρίδα, ὡς 235,000, ἕξ ὧν 200,000 ἡσαν Μωαμεθανοί, 30,000 Χριστιανοί, καὶ 5,000 Ιουδαῖοι· διότι διέτριψε χρόνον τινὰ εἰς τὸ Χαλέπι ὡς Γάλλος πρόξενος, λογαρίζει αὐτὸν ἔως 200,000. Μᾶς λέγει πρὸς τούτοις διότι διότι πολίς εἶναι φυκοδομημένη ἐπὶ τεσσάρων λόφων, ἕξ ὧν δὲ εἰς ἔχει καὶ φρούριον εἰς τὴν κορυφήν· δὲτι περικυκλώσται ἀπασα ὑπὸ λιθίνου τείχους, καὶ ἔχει ἐπτὰ πύλας· δὲτι περιλαμβάνει πέντε σεραία, η παλάτια τῶν διοικητῶν, 100 τζαμία, ἕξ ὧν τὸ περιφόρμοταν εἶναι τὸ τοῦ Ζαχαρίου· 50 μετζίτια, η εὐκτηρίους οίκους, ἕξ ὧν ἔνα, τὸν περικαλλέστατον, ὠκοδόμησεν η Ελένη, μήτηρ τοῦ Κωνσταντίνου· 10 η 12 δημοσίους σχολάς, δύο δημοσίους βιβλιοθήκας, 5 μεγαρέδες, ητοι δικαστήρια, 60 λουτρά, 100 καφετερίες, 40 η 45 μεγάλα βεζεστένια, 31 γάνια, 200 κρήνας, περὶ τὰ 15 θρησκευτικὰ καταστήματα τῶν Μωαμεθανῶν, ἐν γυμνάσιον Δερβισῶν, πέντε Χριστιανικὰ ἐκκλησίας, καὶ 40,000 οίκων. Άλλ' δὲ τὸν Αὐγούστον τοῦ 1822 τρομερὸς σεισμὸς ἐπέφερεν εἰς τὴν πόλιν μεγίστην μεταβολὴν, καταστρέψας σχεδὸν τὰ δύο τρίτα τῶν οἰκοδομῶν. Οι κάτοικοι εἶναι μύγμα Τούρκων, Αράβων, Χριστιανῶν, καὶ Ιουδαίων. Οι Χριστιανοί ἀνήκουν ὡς ἐπιτοπλεῖστον εἰς τὴν Ελληνικὴν, Συριακὴν, καὶ Αρμενικὴν ἐκκλησίαν· ἐκ τούτων οἱ Γραικοί εἶναι οἱ πολυαριθμότεροι καὶ οἱ πλουσιώτεροι. Ο μικρὸς ποταμὸς Κούκ ρέει παρὰ τὴν δυτικὴν πλευρὰν τῆς πόλεως.

Πρὸ τοῦ σεισμοῦ τῶν 1822 τὸ Χαλέπ ένομιζετο δὲτι περιεῖχε 12,000 χειροτεχνῶν, καὶ ἦτον ἔξακουστον διὰ χρυσᾶς καὶ ἀργυρᾶς σειράδια (γαλόνα), διὰ μεταξωτὰς καὶ βαμβακερὰ χειροτεχνήματα, σάλια, κλπ. ἀλλ' δὲτι εὐδαιμονία τῆς πόλεως προκήρετο κυρίως ἀπὸ τὴν θέσιν, ἥτις καθίστανται αὐτὴν ἐν ἀπὸ τὰ μεγάλα ἐμπορικὰ κέντρα μεταξὺ Εύρωπης καὶ Ασίας. Ἐνεργεῖ δὲτι μέγα ἐμπόριον διὰ κιρθανίων μὲ τὸ Βαγδάτι, τὴν Περσίαν, καὶ τὰ τῆς Ασίας ἀνατολικὰ μέρη. Αἱ διὰ τὴν Εύρωπην προσδιωρισμέναι πραγματεῖαι φορτόνονται ἀπὸ τὸν λιμένα τῆς Λατακείας (ἀρχαῖας Λαοδικείας). Πρόξενοι δὲτοι τὸν ἔμπορικῶν πολιτειῶν τῆς Εύρωπης διατρίβουσιν εἰς τὸ Χαλέπι.

Τηπάλαι, ώς εἶπομεν, πιθανὸν ὅτι ἡ πόλις αὕτη ἐκάλεστο Χαλεπών· μετωνομάσθη δὲ Βέροια ὑπὸ Σελεύκου τοῦ Νικάτορος, καὶ ἔξηκολούθει νὰ ὄνομαζηται οὕτω μέχρι τῆς παρὸ τῶν Ἀράβων κατακτήσεως αὐτῆς ὑπὸ τὸν Ἀβού Ὁσεΐδαχ, τὸ 638, ὅτε ἀποκατέστη τὸ ἀρχαῖον τῆς ὄνομα Χαλέπ. Μετὰ ταῦτα ἔγινεν ἡ πρωτεύουσα ἀνέξαρτή του μοναρχίας ὑπὸ τοὺς Σουλτάνους τοῦ γένους Χαμαδάν, καὶ ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τούτων φαίνεται ὅτι μεγάλως εὐδαιμόνησε. Πρὸς τὰ τέλη τῆς δεκάτης ἑκατονταετηρίδος τὸ Χαλέπ ἡνῶθη πάλιν μὲν τὴν Ἑλληνικὴν αὐτοκρατορίαν διὰ τῶν κατακτήσεων τοῦ Τσιμισκῆ, αὐτοκράτορος τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἐπὶ τῶν σταυροφόρων τὸ Χαλέπ ὑπέκειτο εἰς τοὺς Σελιουκίδας ἡγεμόνας. Τὸ 1260 διηρητάγη ὑπὸ τῶν Μογόλων, καὶ πάλιν τὸ 1401 ὑπὸ τοῦ Τιμούρ. Προστεθόν μετὰ ταῦτα εἰς τὴν ἐπικράτειαν τῶν Μαμελούκων Σουλτάνων τῆς Αἴγυπτου, ἀλλὰ κατεκτήθη παρὰ Σελίμ Α., τοῦ Σουλτάνου τῶν Ὀθωμανῶν, καὶ διέμεινεν ἕκτοτε ὑπὸ τὴν ἀργὴν τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Ἡ ἐπαρχία ἡ τὸ Πασσαλίκιον τοῦ Χαλεπίου περιορίζεται πρὸς δυσμάκης ὑπὸ τῆς Μεσογείου, πρὸς ἀνατολᾶς ὑπὸ τοῦ Εὐφράτου, πρὸς βορρᾶν ὑπὸ φανταστικῆς γραμμῆς ἔκτεινομένης ἀπὸ τῆς παραθαλασσίου Ἰσκενδερούν (τῆς ἀρχαίας Ἀλεξανδρείας) μέχρι Ἐλ Βίρ ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου, πρὸς δὲ νότον ὑπὸ ἀλληλης γραμμῆς ἔκτεινομένης ἀπὸ Βετλίς μέχρι τῆς Μεσογείου. Τὸ βόρειον μέρος κατέχουσιν ὑψηλὰ ὅρη γνωστὰ εἰς τοὺς ἀρχαίους ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀμανὸς, τὰ ὅποια δὲν εἶναι εἰμὴ κλάδος τοῦ ὄρους Ταύρου. Τὸ νότιον μέρος εἶναι ἀκαρπὸν καὶ ἀμμῶδες· ἀλλ' αἱ εἰς τοὺς πρόποδας τῶν ὁρέων πεδιάδες εἶναι καρποφόροι, καὶ παρέχουσι καλὴν νομὴν εἰς τὰ πολυάριθμα ποίμνια τῶν Ἀράβων καὶ Κούρδων, τὰ βοσκόμενα ἐπ' αὐτῶν κατὰ τὸ πλεῦστον μέρος τοῦ ἐνιαυτοῦ. Οἱ κάτοικοι καλλιεργοῦσι μόνον τὴν ἐπὶ τῶν ὁρέων γῆν, ἥτις παράγει σῖτον καὶ ἀλλα γεννητικὰ, πέπονας, ἔλαιος, βαμβάκιον, καπνὸν, σῦκα, κλπ· τὰ δὲ πεδινὰ μέρη ἐγκαταλείπονται εἰς τοὺς Κούρδους καὶ Ἀράβας. Ἡ θερμότης τοῦ κλίματος σπανίως εἶναι πυνηγρὰ, κατὰ συνέπειαν τῶν ἐκ τῆς Μεσογείου πνεόντων δυτικῶν ἀνέμων. Ἡ χώρα λογίζεται μὲν ὑγιεινή ἀλλ' οἱ κάτοικοι τοῦ Χαλεπίου ὑπόκεινται εἰς νόσου, ἥτις φαίνεται κατὰ πρώτον ἐν εἰδεὶ ἔξανθημάτων ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος, μετὰ δὲ ταῦτα λαμβάνει μορφὴν φλυκταίνων, καὶ διαρκεῖ περὶ τοὺς ὄκτω μῆνας. Ὁ Βόλνεύς καὶ ἄλλοι περιηγηταὶ ἀποδίδουσιν αὐτὴν εἰς τὴν κακὴν ποιότητα τοῦ πνομένου ὕδατος.

Τὴν ἐπαρχίαν ταύτην ποτίζουσιν ὁ Εὐφράτης, ὁ Ὁρόντης, καὶ ὁ Κούκας. Ὁ Κούκας πηγάζει ἐγγύς τῆς Αἰγαίας κατὰ τὴν ἀρκτὸν, καὶ περγῶν ἀπὸ τὸ Χαλέπι, χάνεται εἰς ἔλως τι περὶ τὰ 16 μίλια πρὸς μεσημβρίαν τῆς πόλεως.

Παρὰ τὸ Χαλέπ, δὲν περιέχει ἄλλας πόλεις ἀξιολόγους τὸ πασσαλίκιον τοῦτο. Ἀλεξανδρεία ἡ πρὸς τῷ Ἰστικῷ

Κόλπῳ (Ισκενδερούν) καὶ ἡ Ἀντιόχεια, αἱ ποτὲ τόσον ἐνδοξοὶ, εἶναι ταῦν ἀσήμαντοι.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΙΣ Θ. ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΝ ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΥ ΛΟΓΟΥ ΤΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ.

ἌΝΔΡΕΣ Χριστιανοί, καὶ πᾶσα ἡ πολυπληθής ὄμηγυρις, ἡ συνελθοῦσα εἰς τὴν κηδείαν τοῦ μεγαλοδόξου καὶ ἀειμνήστου τούτου νεκροῦ,— βλέπετε τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς τὸ μάταιον καὶ ἐπίκηρον· ὡς ἐφίμερον ἄνθιος, ὡς καπνὸς, ὡς ὄνειρον, ὡς σκιά, ὡς ἔγχος πλοίου θαλασσοπόρου παρέρχεται ὁ βίος ἡμῶν ἐπὶ γῆς· καὶ πολλάκις ἔρχεται ὁ θάνατος αἰφνίδιος. Καθὼς εἰς τὴν περίγειον ἀτμοσφαῖραν ἐξαίφνης ῥήγνυται ἡ βροντὴ, παρομοίως καὶ εἰς τὴν ἀεικίνητον τοῦ βίου περιστροφὴν περικροτεῖ τὰς ψυχικὰς ἡμῶν ἀκοὰς, ὡς φωνὴ βροντῆς, ἡ φωνὴ τοῦ καλοῦντος ἡμᾶς ἀπὸ τῆς προσκαίρου πρὸς ἄλλην ζωὴν, τὴν ἀτελεύτητον καὶ ἀπέραντον· «Φωνὴ τῆς βροντῆς σου ἐν τῷ τροχῷ.» Καὶ βλέπομεν ἡδη πρὸς ὁφθαλμῶν τῆς τοιαύτης βροντῆς τὸ ἔργον. Βλέπεις ἔνδοξον καὶ πλούσιον, ἡ ἀδόξον καὶ πένητα ἀπαγόμενον πρὸς ταφὴν; ἐνθυμήθητι τὴν βροντήν· «Φωνὴ βροντῆς ἐν τῷ τροχῷ.» Βλέπεις γέροντα πρεσβύτην, ἡ νέον, ἡ παῖδα καὶ βρέφος νεκρόν; ἐνθυμήθητι τὴν βροντήν· «Φωνὴ βροντῆς ἐν τῷ τροχῷ.» Τροχὸς ὁ βίος οὐτος, τροχὸς πολυδίνητος, ἄνω καὶ κάτω περιστρεφόμενος, καὶ τὸν ταλαίπωρον ἀνθρωπὸν ἀντιπερισπῶν εἰς τῆς ἀστάτου ματαιότητος τὴν περιφοράν. Ἄλλ' ἐξαίφνης ἀκούεται ἡ βροντὴ τοῦ αἰώνιου, καὶ πάνει ἡ κυκλοφορία, καὶ ῥήγνυται ὁ ἔξαν, καὶ συντρίβεται ὁ τροχὸς· ὁ δὲ τροχῆλατης καλεῖται ἀνω πρὸς τὴν φωνὴν! Φωνὴ τῆς βροντῆς σου ἐν τῷ τροχῷ. Καὶ λοιπὸν, ἀδελφοί μου, πρὶν ἔκαστος ἡμῶν ὑπὸ ταύτης τῆς βροντῆς καλεσθῆ, προετοιμαζόμεθα πρὸς τὴν αἰφνίδιον κλήσιν διὰ τῶν ἔργων τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς μετανοίας· «Μήποτε βαρυνθῶσιν ἡμῶν αἱ καρδίαι ἐν κραυγαλῇ καὶ μέθῃ καὶ μερίμναις βιωτικαῖς, καὶ αἰφνίδιος ἐπιστῆ ἐφ' ἡμᾶς ἡ ἡμέρα ἐκείνη.» Καθὼς οἱ μετ' ὀλίγον μέλλοντες θαλασσοπόρειν παρακάθηνται παρὰ τὸν αἰγιαλὸν, ἔχοντες ἔκαστος μεθ' ἑαυτῶν προπαρεσκευασμένα τὰ ἐφόδια, καὶ περιμένοντες τὴν ὥραν πότε τούτους καλέσει τοῦ κυβερνήτου τῆς νηὸς ἡ φωνὴ, παρομοίως καὶ ἡμεῖς προπαρεσκευαζόμεθα πρὸς τὴν ἔξοδον, ἔχοντες ἔτοιμα μεθ' ἑαυτῶν τὰ ἐφόδια, καὶ τουαῦτα ὄποια καὶ εἰς τὴν ἄνω ζωὴν παρακολουθοῦσι, τὰς πράξεις τῆς εὐσεβείας! «Καὶ ὑμεῖς οὖν γίνεσθε ἔτοιμοι· διτι, ἡ ὥρα οὐδὲ δοκεῖτε, οὐδὲς τοῦ ἀνθρώπου ἔργεται.»

Καθὼς εὔτονον σῶμα καὶ ῥωμαλέον καὶ πρὸς φύγος ἀντέχει καὶ πρὸς θάλπος ἀκαταγώνιστον, οὕτω καὶ ψυχῆς εύρωστίαν οὔτε εὐτυχίαν θρύπτουσιν ἐπελθοῦσαι, οὔτε συμφοραὶ ταπεινοῦσιν, ἀλλὰ διαπερᾶ τοῦ βίου τὸν ὅρον ἀμετάβλητος πρὸς τὰς ἐκατέρωθεν ἀλληλοδιαδόγως μεταβαλλομένας σκηνάς. Τοιοῦτον διέβη τὸν δρόμον τῆς ζωῆς